

سوره شصت و سوم - منافقون

این سوره در مدینه نازل شده و ۱۸ آیه دارد.

به نام خداوند بخشنده مهربان

(ای محمد) منافقان وقتی پیش تو آیند گواهی می‌دهیم که تو فرستاده خدائی. خدا می‌داند که تو فرستاده او هستی. و خدا گواهی می‌دهد که منافقان دروغ‌گویانند! آنها سوگندهایشان را سپر خود قرار داده مردم را از راه خدا بازداشتند بی‌گمان بد است آنچه می‌کنند! این کار به سبب آن است که آنها ایمان آوردند بعد کافر شدند. بر دل‌هایشان مهر نهاده شده و آنها نمی‌فهمند! و وقتی تو آنها را می‌بینی پیکرهایشان تو را به تعجب وامی‌دارد و چون سخن گویند به سخنانشان گوش فرادهی^۱ گوئی که چوب‌های خشکند که بر دیوار تکیه داده شده‌اند. هر فریادی را به زیان خود می‌پندارند. آنان دشمنانند از آنها حذر کن. خدا آنها را بکشد چگونه از حق عدول می‌نمایند! و چون به آنها گفته شود بیایید پیامبر خدا برای شما آمرزش بطلبد سرهایشان را برمی‌گردانند و بینی که آنها (مردم را از راه خدا) باز می‌دارند و آنها گردنکشانند! چه بر آنها آمرزش بخواهی و چه نخواهی برایشان یکسان است. خدا هرگز آنها را نبخشد که خدا گروه تبهاران را هدایت ننماید! آنها همانانند که به همدیگر می‌گویند به کسانی که در اطراف پیامبر خدایند احسان و انفاق نکنید تا از اطراف او پراکنده شوند ولی منافقان نمی‌فهمند که گنجینه‌های آسمان و زمین از آن خداست! آنها گویند اگر (از جنگ) به مدینه بازگشتیم حتماً زبردستان زبردستان را از آنجا بیرون می‌کنند ولی اکثر آنها نمی‌دانند که عزت و بزرگواری خاص خدا و پیامبر او و مؤمنان است! (۱ - ۸)

ای کسانی که ایمان آورده‌اید اموال و اولادتان شما را از یاد خدا غافل نگرداند و آنان که چنین کنند زیانکار باشند! و آن چه خدا روزیتان کرده است احسان کنید پیش از آن که مرگ یکی از شماها فرا رسد پس بگوئید پروردگارا! اگر مرگ مرا اندکی به تأخیر بیندازی پس من صدقه و احسان کنم و از نیکوکاران باشم! وقتی مرگ کسی فرارسد خدا هرگز آن را به تأخیر نیندازد و خدا بدان چه می‌کنید آگاه است! (۹ - ۱۱)

۱. نوشته‌اند که عبدالله بن ابی از بزرگان مدینه مرد منافقی بود. اندام متناسب و جمال زیبایی داشت و خوش سخن می‌گفت و پیامبر بدو توجه داشت و این آیه در حق وی نازل شده است.